

СИМВОЛ НА ВЯРАТА

Брой 3

Скъпи в Господа братя и сестри,

във връзка с опитите България да бъде превърната в територия за широко разгръщане на дейността на сектантското движение, ръководено от Шри Чинмой, ЦРИК „Свв. Кирил и Методий“ предлага на вашето внимание своето официално становище. Чрез него засвидетелстваме подкрепата на православните християни от Софийска епархия към гражданите на Варна, където бяха направени стъпки за провеждането на концерт с участието на Шри Чинмой. Целта на тази „културно-музикална“ проява с ВХОД СВОБОДЕН бе привличане на нови членове към сектата на индийския гуру. След като през 2001 г. в Националния дворец на културата в София подобен концерт бе осъществен, движението на Шри Чинмой неотстъпно продължи да организира семинари и курсове по медитация, дихателни техники, визуализация, култивиране на вътрешната енергия, спорт и други псевдодуховни занимания, целящи отчуждаването на нашия народ от православните му корени и от благодатния духовен живот в Православието. Включително и през м. декември 2006 г. такива лекции бяха изнесени в централни зали в София, Пловдив, Стара Загора и Варна. Настоящата статия предоставихме на представители на Варненската и Великопреславска Митрополия на Българската Православна Църква в отговор на отправената от тях молба за съдействие при осветляването на характера на това движение, което се представя за културна, спортна, миротворческа организация, а всъщност представлява религиозна общност от тоталитарно-деструктивен тип.

~

Шри Чинмой -
ледът зад „благостта“

Кратка биография:

Индиецът Чинмой Кумар Гож е роден през 1931 г. в Шакпура, източен Бенгал (дн. Бангладеш). След смъртта на родителите си 11-годишният Чинмой живее за период от 20 години в ашрама /духовната общност/ на Шри Ауробиндо в южна Индия. През 1964 г. пристига в Ню Йорк, където отначало работи в индийското консулство и издава религиозно-философско списание.

Липсата на дълбока християнска мистична традиция в САЩ кара търсещите, но духовно неопитни американци от втората половина на 20 в. да се обръщат към източните учения и наивно да се доверяват на първия срещнат гуру /учител/,

който обещава да задоволи духовния им глад. Подобно на много други самозвани индийски гуру-та (напр. Махариши Махеш Йоги, Абхай Чаран Бхактиведанта Свами Прабхупада, Шри Матаджи Нирмала Деви, Раджниш Чандра Мохан – Ошо и др.) Чинмой умело се възползва от американската субкултура на хипитата, от духовната обърканост на американците и от кризата около войната във Виетнам. Индийският гуру всячески провокира и поощрява интереса към източните духовни и религиозни практики, които междуременно се е превърнал в мода за студентските, интелектуалните и артистичните кръгове на американското общество. Чинмой става Шри Чинмой и започва да пропагандира учението си посредством лекции, сеанси по медитация, концерти, рецитали, спортни и миротворчески мероприятия. Този род социална и културна активност представлява специфична форма на мисионерство, адаптирана към особеностите на съзнанието и начина на живот на потенциалните привърженици на култа в богатите западни страни. И наистина постепенно Чинмой набира влиятелни и заможни последователи, а останалите използва като доброволни активисти. Шри Чинмой насочва вниманието си и към политическите лидери, пред които легитимира своята „мисия“ като насочва вниманието им към хуманитарната дейност на Чинмой Центровете. В стремежа си към политическа и институционална подкрепа Чинмой не се скъпи на ласкателства, които отправя в стихотворна форма към такива личности като Нелсън Мандела, Михаил Горбачов, принцеса Даяна, папа Павел VI, папа Йоан Павел II, майка Тереза и мн. др. Дейността си Чинмой осъществява чрез организации като "Комитет за мир", "Единство - Мир в целия свят - Семейство", "Божествени начинания", "Клуб по интегрална йога", Международно Обществено Движение "Маратонски отбор на Шри Чинмой " и др. Закономерно е, че последователите на Чинмой в различните страни по света не са съветвани да се регистрират като религиозни общности, въпреки че същността на извършваната от тях дейност е религиозна и де факто обслужва култа към личността на Шри Чинмой.

Учение:

1/ Обожествяване на човека.

Шри Чинмой се превръща в един от най-влиятелните гласове на съвременния религиозен еklektизъм. Неслучайно той открива с медитация Втория световен конгрес на религиите през 1993 г., в който участват ок. 6000 представители на най-различни религии, конфесии и духовни движения. Учението му представлява синкретична смес от религиозно-окултни пантеистични идеи, представени чрез псевдоиндуистки понятия и приспособени към възприятията на съвременния западен човек. Чинмой е типичен представител на онзи тип духовни водачи, които в името на личното си издигане и замогване угаждат на духа на този век и говорят пред слушателите си онова, което те самите искат да чуят. А модерният човек повече от всичко иска да чуе, че може да бъде щастлив, че по своята същност е бог и че пътят към достигане на блажено божествено състояние е съвсем достъпен. *„Нашата цел е да вървим от бляскавото към по-бляскавото до най-бляскавото, от висшето към по-висшето до най-висшето. И дори в най-висшето не съществува край за нашия прогрес, защото Бог е във всеки един от нас...“*, казва Шри Чинмой. В книгата си *„Крилете на*

радостта“ той доуточнява тази мисъл по следния начин: *„Да живееш радостно означава да изживяваш вътрешния си живот. Това е животът, който води до себerealизация. Себerealизацията означава да реализираш Бога в себе си, защото Бог не е нищо друго, освен Божеството, което е дълбоко вътре във всеки един от нас, очакващо да бъде намерено и разкрито.“* Така Чинмой сам признава, че в центъра на неговото учение стои човекът и постигането на лично удовлетворение, а не единият и истински Бог, към Когото единствено може да се стреми действително вярващата душа – стремеж, който по непреходен начин е изразен от св. пророк и цар Давид: *„Както кошута жадува за водни потоци, тъй и душата ми, Боже, копнее за Тебе! Душата ми жадува за Бога силний, живий: кога ще дойда и се явя пред лицето Божие!“* /Пс. 41:2-3/.

2/ Един Бог – много божества?

Некоректността и непоследователността в излагането на доктрината е характерна черта в пропагандата на източните лъжеучители. Чинмой не прави изключение от това правило: той заблуждава и обърква слушателите си като смесва християнски с будистки и индуистки понятия. Най-първо Чинмой прави това със святата за християните дума *Бог*. Наред с нея той използва понятието *божества* и *Велика Богиня / Божествена Майка*. Ето как Чинмой проповядва едновременно псевдомонотеизъм, пантеизъм и политеизъм: *„Когато аз казвам „Отче“, аз не изключвам Майката. Бог е както мъжествен, така и женствен. Просто терминът „Отец“ е по-близък на западния свят /.../ Така че аз използвам термина „Отец“, защото той ви е по-близък. На изток ние много често се доближаваме до женския аспект. Ние мислим за Великата Богиня, Божествената Майка.“*

Нещо повече – Шри Чинмой си позволява да поставя под еднакъв знаменател християнската представа за Бога и индуистката почит към такова женско божество, каквото е богинята на унищожението *Кали*. Тя е покровителка на много индийски гуру-та (включително и на безпардонната водачка на движението Сахаджа Йога - Шри Матаджи Нирмала Деви, която от 1990 г. насам е посещавала България няколко пъти). За да прозрем в спекулативната пропаганда на Шри Чинмой, е достатъчно да сравним възвишената християнска представа за Бога като всесъвършен и вселюбещ Творец и Спасител с безумното индуистко поклонение в чест на Кали („черната“). Тя се изобразява облечена в кожа на пантера, около врата ѝ се люлее дълга огърлица от човешки черепи, в две от четирите си ръце държи отсечени човешки глави, а в останалите две – меч и нож за жертвоприношения. От дългия език на Кали тече кръвта на нейните жертви, с което демоничният ѝ образ се оцелостява напълно. Възможно ли е в такъв случай който и да било разумен човек да се вслушва в речите на Чинмой, който се опитва да ни внушава, че между религиите същностна разлика няма и че Кали е просто един аспект на Този, за Когото в св. Библия се казва: *„Бог е любов, Божията любов към нас в това се яви, дето Бог проводи в света Своя Единороден Син, за да бъдем живи чрез Него“* /1 Йоан. 4:8-9/!

3/ Вечност, спасение и карма.

Отричайки божественото достойнство на Иисус Христос и представяйки Го не като Изкупител, а като един от многото духовно просветени личности в

човешката история, Шри Чинмой прокарва идеята за закона на кармата /наследството от предишни животи/ и прераждането, чрез които източните народи несполучливо се опитват да си обяснят и да превъзмогнат проблема на греховността и драмата на смъртта. „Законът на кармата е безмилостен...“, казва Чинмой. Но бърза да „утеши“ своите последователи като добавя: „Когато човек влезе в духовния живот, неговата карма лесно може да бъде нулирана, ако е такава Волята Божия, действаща посредством духовен Учител.“ Според Чинмой при нулирана карма човекът може да очаква прекратяване на преражданията в различни тела и достигане до божественост.

Задължително следва да подчертаем, че това схващане е напълно противоположно на православната християнска идея за единствеността на земния човешки живот, за възкресението на мъртвите и за живота в бъдещия век, както *Символът на вярата* определя вечното спасение на вярващите в Исус Христос. От Библията недвусмислено разбираме, че „на човеците е отредено да умрат един път, а след това – съд“ /Евр. 9:27/ и че „Христос, вендъж като принесе Себе Си в жертва, за да отнеме греховете на мнозина, втори път, без да става жертва за грях, ще се яви на ония, които Го очакват за спасение“ /Евр. 9:28/. Така поставен, въпросът за греха, смъртта и вечността максимално мобилизира духа и свободната воля на християните и активизира чувството им за отговорност пред Самия Господ, вместо да ги поставя в зависимост спрямо един или друг лъжеучител.

Тук стигаме и до методите, с които Чинмой си служи в ръководенето на общността от последователи на своето „универсално“, „хуманно“, „миротворческо“ и „красиво“ учение.

Методи:

В основата на всяко тоталитарно религиозно движение стои хитро замислен комплекс от внушения и практики, които взаимно се предполагат и които създават у адептите на култа силно чувство за зависимост.

За почитателите на Чинмой „системата“ е следната – внушава се, че:

- този свят е ограничен, объркан, низък и грозен;
- но има изход;
- изходът е учението на гуру-то;
- можеш да вникнеш в това учение само, ако изпълняваш предписанията му;
- лесно е, само трябва да си послушен и безкритичен, т. е. да „изпразниш“ съзнанието си от всякаква предишна вяра, семейна или национална привързаност;
- след това трябва да „отвориш“ съзнанието си за образа и „благата“ усмивка на Учителя и напълно да се отдадеш на неговата воля;
- разбира се, следва да съкратиш часовете за сън и почивка;
- да станеш задължително вегетарианец;
- да се откажеш от личния си и сексуалния си живот;
- трябва да медитираш пред образа на гуру-то Чинмой, чиято свръхестествена сила може да те освободи от лошата ти карма и да ти донесе спасение и покой;

- успехът ти е напълно гарантиран, ако си добър спонсор или ревностен активист в дейностите на комуната;
- същевременно нямаш право свободно да се доближаваш до учителя без неговото изрично разрешение и т. н.

Инциденти:

При подобно контролиране на човешкото съзнание в рамките на „общността Чинмой“ нерядко се стига до сериозни здравославни проблеми и психически отклонения. Неопитният в духовните практики човек е изключително уязвим поради умственото и физическо напрежение, на което е подложен. От друга страна, липсата на „великолепни трайни резултати“ автоматично внасят в сърцето на последователя силна тревога, която често води до изпепеляващо съмнение в самия него и до тежки депресивни състояния. Така поклонникът на Чинмой се превръща в човек, който вместо мир и радост, изпитва панически страх и е готов на всичко, за да се освободи от него. Закономерно е, че в това религиозно движение има редица случаи на самоубийства и то предимно на млади хора /напр. в Хановер и Воронеж през 1995 г./ Затова, подобно на много официални документи на различни държави, на 22 ноември 1995 г. излиза Вербалната нота на посолството на Федерална Република Германия, която определя движението на Шри Чинмой като опасно и разрушително за личността.

~

Нека се взрем с чист поглед в Православието и да си отговорим на въпроса: „Има ли нещо, от което човешкият живот се нуждае, но не може да го намери в живота на Църквата Христова, та толкова безразсъдно посягаме към сладкогорчивите води на противоречиви учения и екзотични религии?“

Можем да открием отговор на този въпрос във вдъхновените слова на св. апостол Павел, който преди две хиляди години също като нас се е питал кой е най-добрия път към Бога, по Когото е копнеело сърцето му. “Един е Господ, една е вярата, едно е кръщението” /Еф. 4:5/, „стойте твърдо в свободата, която Христос ни дарува“ /Гал. 5:1/.

Тази наша свобода в Православието е най-голямото ни съкровище, защото тя ни освобождава и от личните ни бесове, и от робуването на лъжемесии, и от фалша на „модерните“ ценности, и от бремето на греха и смъртта. В православната християнска вяра откриваме неизменните истини за Бога, освещаващата сила на тайнствата, общочовешките идеали и светостта. Ако в бита си мечтаем по свещеното, можем да го открием в благолепието на храма и в небесната красота на св. Литургия. Ако умът ни жадува да стигне предела на мислимото, може да се издигне и да съзерцава тайната на Св. Троица. Ако сърцето ни милее за благодат и нежност, може да се окъпе в съвършената християнска любов, в която „страх няма“ /1 Йоан. 4:18/. В Църквата сме и ти, и аз, и семействата, и народите, и ангелските войнства. Да не бягаме от Църквата, защото в нея е Христос!

Д-р Десислава Пулчева